

Danshistorisk kavalkad. "The middle ages" väcker frågor om då och nu.

Publicerad 2015-03-29

Dans "The middle ages"

Koncept och koreografi: Andros Zins-Browne. Dansare: Dragana Bulut, Kennis Hawkins, Jaime Llopis, Sandy Williams, Tiran Willemse. Ljus: Nick Symons. Kostym: Sofie Durnez. Scen: MDT, Stockholm.

Trots titeln inleds "The middle ages" på MDT med renässansens hovdanser till lutmusik där föreställningens fem performers bär kostymer som fyndigt fragmentariskt snarare än genuint verklighetstroget fångar dåtiden och dess upphöjda höviska ideal. Så vet vi faktiskt heller inte mycket om hur medeltidens danser verkligen såg ut.

Dessutom är verkets koreograf Andros Zins-Browne mindre intresserad av begreppet medeltid och mer av den engelska titelns bibetydelse: av att befinna sig -"mellan". I gråzonen mellan då, nu och eventuell framtid, vilket ges en rent scenisk twist genom att dansen tar plats i (mellan)rummet med pu-bliken sittandes mittemot var-andra.

Brysselbaserade amerikanen Andros Zins-Browne gästade MDT förra våren med "The lac of signs", en rapsodiskt vardaglig version av "Svansjön" som i exklusivt -hologramformat (endast tolv- åskådare per föreställning) fiffigt problematiserade motsatserna frånvaro-närvaro. Extrem hightech har nu ersatts av dansad lowtech, men problemställningen känns snarlik. Var – och vad – är "nuet"?

Ganska omgående framgår att "The middle ages" erbjuder en komprimerad, rapsodisk danshistorisk kavalkad – själv talar koreografen om "tweets" – allt från pardanser och vals till det senaste halvseklens otaliga, egocentrerade och gärna kortlivade dansflugor som "Gangnam style". Kvintetten har en underbar ironisk precision och en fabulös känsla för komik, även om jag inte förstår varför de tre männen får stå för allt det fräna, fräcka och absurt skojiga medan de två kvinnorna huvudsakligen tvingas dansa på mellanhand.

Programbladets filosofiska kritik av en naiv historiesyn – som att vi "i dag" aldrig kan veta hur det verkligen var att leva "i går", lika lite som vi "i dag" kan föreställa oss "framtiden" – är tankeväckande men inte ny, än mindre banbrytande. Likväl lyckas "The middle ages" fånga, bitvis roa skamlöst, och emellanåt verkligen fysiskt gestalta denna sceniskt svårfångade tankefigur. Jag ser fram emot nästa gästspel med Andros Zins-Browne.

Att dansen dessutom bara fortsätter i mörkret medan ljuset tänds på publiken illustrerar ytterligare den grumliga, strängt taget fiktiva gränsen mellan då och nu. Och den framtid jag bär med mig på väg från Skeppsholmen.

Örjan Abrahamsson